

ANMÄLD UNGHUND

FÖRTVIVLAD HUNDÄGARE

BB-gruppen möter många hundar som av någon anledning inte "passar in" vid någon av landets hundklubbar. Här berättar Birger Fransson om en hund vars ägare sökte hjälp hos honom.

Text: Barbro Börjesson

Det började med ett samtal från en helt förtvivlad och storgråtande hundägare som, när hon sansat sig, kunde berätta om en händelse hon varit med om vid en kursstart dagen innan. Hennes hund hade betett sig så illa att den blivit polisanmäld och förbjuden att över huvud taget komma till den hundklubben. Nu visste

hon inte vad hon skulle ta sig till.

Hunden hade slitit sig och jagat ifatt en annan hundägare med en liten hund. Under det tumult som uppstod blev två instruktörer bitna (läs fasthållna, eftersom inga kläder gått sönder). Ägaren till den lilla hunden kunde uppvisa rivmärken på ena skinkan och hade gjort en polisanmälan.

Den här aktuella hunden är av en ras som ofta är social och trevlig, men kan ha en överdrivet stor kamplust som man i så fall måste styra upp redan i tidig ålder. Birger antog att det var just den egenskapen som fått hunden att "göra bort sig" och hade svårt att förstå att en sju månader ung hund skulle kunna besitta en så stor aggression som instruktörerna tolkat. Han bestämde träff med hund och ägare för att bilda sig en uppfattning om det var något han skulle kunna hjälpa den förtvivalade ägaren med. Ett par dagar senare möttes de.

BIRGER BERÄTTAR

När hunden kommer ut ur bilen är den fullt uppe i varv. Den kan inte stå stilla,

än mindre sitta, och ägaren kan knappt hålla den när den sliter och drar för att komma fram till mig. Jag ser direkt att det inte är av aggressivitet hunden vill fram utan det är en rejäl kamplust som eldas upp genom att ägaren kämpar emot och glider med eftersom hunden är så stark. Jag ignorerar hunden och fattar ett snabbt beslut att direkt överraska hunden med en koppelkorrigering för att få den att bryta sitt kampbeteende. Det behövdes bara ett par korrigeringar för att hunden skulle sansa sig och komma in i en betydligt behagligare sinnesstämning. Både jag och hundägaren kunde andas ut och följa upp hundens nyförvärvade känsla med en stund av lugna promenader där "följ mig"-tankar var i fokus.

"Följ mig" i koppel tillhör den vardagliga delen av fostran och innebär att ge hunden en vana att utan kommando gå lugnt när den är kopplad. När hunden sansat sig och söker kontakt besvaras den med vänliga ord. När den här hunden lärt sig att inte dra i koppel ska den få träning i att både

lyssna och lyda när matte ger kommandon. Men i det här inledande skedet gick det inte att kommunicera med den.

Resultatet lät inte vänta länge på sig och nu gick hunden bredvid ägaren och tittade beundrande upp på henne! Att det skedde efter så kort tid berodde dels på ägarens motivation att lära sig hantera sitt "vild-djur" och dels på hundens ålder. När jag såg ägarens och hundens snabba utveckling bestämde jag mig för att hjälpa dem vidare.

Under våra närmaste träningstillfällen var det viktigt att inte gå för fort fram. Både hunden och inte minst ägaren måste få landa i den nya sinnesstämningen där upplevelsen blir rätt, rätt, rätt många gånger i följd innan det är lämpligt att planera för störningar.

När hunden blivit van att hålla mattes promenadtempo var det dags för nästa steg. Nu handlade det om att få hunden att känna eget ansvar och agera rätt efter ett förbud. Förbudet handlade om att inte hoppa ut ur bilen utan tillåtelse. Med tydlig tillrättvisning behövdes inte många repetitioner för-

rän hunden förstätt vad matte krävde. Den lade sig till rätta och såg helt avslappnad ut. Målet var nått för den här gången!

Vi har ökat svårigheter och krav genom att införa träning av "viktigt ord". Målet är att hunden ska förstå att kommandot "sitt" gäller tills den får besked om att göra något annat. Träningen låter kanske sträng och tuff för dig som läser den här artikeln, men jag hoppas du förstår att alternativet troligen hade varit att skilja hund och ägare åt. Träningen i Fyra Lätta Steg har nu i stället gett ägaren verktyg att hantera sin unga buspojke.

För att ge hunden en meningsfull uppgift ville jag testa hans intresse för att spåra. Det föll väldigt väl ut! Två spår på cirka 200 meter vardera planerades. Det ena var ett rent personspår och det andra ett blodspår med släpad klöv. Här visade hunden plötsligt en helt annan sida av sig. Han spårade lugnt och noggrant och i blodspåret markerade han dropparna precis som man vill att hundar ska göra. Ägaren fick äntligen uppleva att hon hade en duktig hund, vilket var nog så viktigt efter allt elände den ställt till med!

Jag kunde tack vare spårningen konstatera att hunden inte alls var så modig och tuff som den gett intryck av. Den blev lite låg när spåret passerade några "farliga" rotvältor och gav ett något försiktigt intryck medan den med fullt fokus följde spåren. Min känsla var att hunden stortrivdes med att få en intressant uppgift att ta itu med. Vid klöven blev det konflikt igen mellan ägare och hund och för att undvika det gav jag rådet att använda godis som avslutning.

Efter en tid, när relationen stärkts ytterligare och hunden är van att lyda, är min plan att ägaren ska använda klöv och kommandera "sitt" några meter innan hunden kommit fram till den. Därefter gå fram och stoppa klöven i jackan eller ryggsäcken och ge hunden beröm och lite godis för det jobb den utfört. Jag är övertygad om att det blir det bästa för den här hunden.

Vi kommer att fortsätta följa Birgers arbete för att skapa ett meningsfullt liv för det här ekipaget och min förhoppning är att kunna redovisa vidare resultat i senare nummer av tidningen. ■